

Luca - Comentarii Jean Koechlin

Luca 1:1-17

Evanghelia după Luca este aceea care, am putea spune, îl apropie cel mai mult pe Domnul Isus de noi, pentru că ea îl prezintă în special în umanitatea Lui desăvârșită. Dumnezeu l-a ales pe Luca, medicul preaiubit și credinciosul însoțitor al lui Pavel până la sfârșit (Coloseni 4.14; 2 Timotei 4.11), pentru a ne face această descoperire. Ea se prezintă sub forma unei relatări destinate unui oarecare Teofil («cel iubit de Dumnezeu»). Subiectul sau l-a făcut pe evanghelist să descrie cu o atenție cu totul specială cum Isus a îmbrăcat umanitatea noastră și și-a făcut intrarea în lume. Cu siguranță, El ar fi putut să apară aici la vârsta adultă, dar a vrut să trăiască în întregime istoria noastră, de la naștere până la moarte, în totalitate pentru Dumnezeu. Începutul istorisirii ni-l infatisează pe Zaharia, un preot evlavios care-și împlinea serviciul său în templu. În timp ce slujea în acel loc solemn, a văzut deodată cu spaimă că nu era singur. Un înger stătea lângă altarul tămăierii, purtând un mesaj divin: că le va fi dat un fiu (lui Zaharia și Elisabetei). Pus deoparte pentru Dumnezeu încă de la naștere, el va fi un mare profet și va pregăti pe Israel pentru venirea lui Mesia (comp. v. 17 cu Maleahi 4.5,6).

Luca 1:18-38

În fața acestei „vesti bune” (v. 19), inima lui Zaharia rămâne neîncrezătoare. Cu toate acestea, nu conținea ea răspunsul la rugăciunile lui? (v. 13). Ce trist este – cum ni se întâmplă și noua de multe ori – când nu mai așteptăm de la Domnul ceea ce l-am cerut! Ca răspuns la acest „după ce (sau cum) voi cunoaște ...?” (v. 18), mesagerul cerească își revelează propriul său nume: Gabriel, care semnifică: Dumnezeu este puternic. Într-adevăr, cuvântul său se va împlini în ciuda tristeților raționalmente cu care a fost întâmpinat. Zaharia avea să rămână mut până la nașterea copilului, în timp ce Elisabeta, soția lui, obiect al harului divin, avea să se ascundă cu modestie, pentru a nu atrage atenția. Îngerul Gabriel primește apoi o misiune și mai deosebită: cea de a o anunța pe Maria, fecioara din Israel, că va fi mama Mântuitorului. Ce eveniment minunat, infinit în consecințe! Înțelegem tulburarea și emoția pe care le resimte tânărul fată. Însa Maria crede și se supune în totul voinței divine: „lata roaba Domnului...” (v. 38). Despre Ioan, îngerul spusese: „va fi mare înaintea Domnului” (v. 15); însa despre Isus declară: „El va fi mare și se va chema Fiu al Celui Preainalt ... Fiu al lui Dumnezeu” (v. 32,35).

Luca 1:39-56

Grăbnică să împărtășească mesajul îmbucurător cu cea despre care îngerul tocmai îi vorbise, Maria s-a dus la ruda ei, Elisabeta. Ce dialog a avut loc atunci între aceste două femei! – ilustrat de Maleahi 3.16: „Atunci cei care se temeau de Domnul vorbeau ... unul cu altul”. Ceea ce le preocupa pe ele era gloria lui Dumnezeu, împlinirea promisiunilor Sale, binecuvântările acordate prin credință.

Avem noi astfel de subiecte de conversatie atunci cand ne intalnim cu alti copii ai lui Dumnezeu? „Ferice de aceea care a crezut ...“ (v. 45) striga Elisabeta, iar Maria ii raspunde: „Duhul mi s-a bucurat in Dumnezeu, Mantuitorul meu ...“ (v. 47). Iata o dovada suficienta ca Maria fusese mantuita numai prin credinta, nu in alt fel. Pacatoasa ca toti oamenii, ea avea nevoie de Mantuitorul care urma sa Se nasca din ea. Si adauga: „A privit spre starea smerita a roabei Sale“ (v. 48). Desi a fost beneficiara unei favorii de exceptie, Maria a ramas la locul ei inaintea Lui. Ce-ar gandii ea despre inchinarea care i se aduce in crestinatate? „Pe cei bogati i-a scos afara fara nimic“. Dumnezeu nu-i da afara cu mainile goale decat pe cei plini de ei insisi. Sa remarcam cat de mult se aseamana aceasta frumoasa cantare a Mariei cu cea a Anei (1 Samuel 2).

Luca 1:57-80

Elisabeta il aduce pe lume pe acela care avea sa fie profetul Celui Preainalt (v. 76). Vecinii si rudele s-au bucurat impreuna cu ea. Observati cata bucurie umple aceste capitole (1.14,44,47,58; 2.10)! Este acum ocazia pentru Zaharia sa-si arate credinta, confirmand frumosul nume al copilului (Ioan inseamna favoare de la Domnul). Imediat i-a revenit graiul si, cu primele lui cuvinte, L-a laudat si L-a binecuvantat pe Dumnezeu. Plin de Duhul Sfant, el Il preamareste pe Domnul pentru marea eliberare pe care o va implini in favoarea poporului. Culmi cu mult mai inalte pot atinge insa cantarile noastre crestine, de vreme ce, prin venirea lui Hristos si prin lucrarea Lui de la cruce, Dumnezeu ne-a eliberat nu de vrajmasi pamantesti, ci de insasi puterea lui Satan. Fiind astfel eliberati, nu avem noi un mare privilegiu, de a-l sluji Domnului „fara frica, in sfintenie si dreptate inaintea Lui, in toate zilele noastre“ (v. 74,75)? „Ne-a cercetat Rasaritul din inaltime“ (v. 78), adauga Zaharia. In vremea lui Ezechiel, gloria se departase in directia Rasaritului. Ce taina minunata: aceasta glorie divina revine pentru a cerceta poporul neputincios si nenorocit (v. 79). De data aceasta, ea nu mai revine sub forma unui nor stralucitor, ci sub infatisarea umila a unui Copilas.

Luca 2:1-20

La randul sau, imparatul August este unul dintre instrumentele de care Se foloseste Dumnezeu pentru a-Si infaptui planurile minunate. Necunoscuti de nimeni, Iosif si Maria merg la Betleem si acolo este locul nasterii Domnului Isus. Dar ce primire I s-a facut aici, pe pamant, Fiului lui Dumnezeu! Priviti-L culcat intr-o iesle, pentru ca la han nu era loc pentru El! Venirea Lui deranjeaza lumea. Cate inimi nu seamana ca acest han: nu se gaseste aici loc pentru Domnul Isus! Nu unora mari, ci catorva umili pastori le este transmisa vestea buna: „Vi s-a nascut un Mantuitor“. S-a nascut pentru ei si pentru noi. In timp ce lumea este indiferenta fata de nasterea Mantuitorului, cerul intreg celebreaza aceasta taina fara seaman: „Dumnezeu S-a aratat in carne, ... a fost vazut de ingeri“ (1 Timotei 3.16). Intr-un cor minunat, ei L-au slavit pe Dumnezeu, anuntand pacea pe pamant si buna placere a lui Dumnezeu in oameni (comp. cu Proverbe 8.31). Gratie semnelor care le-au fost date, pastorii gasesc Copilasul. Ei comunica ceea ce au venit sa vada si sa auda si, la randul lor, li dau glorie lui Dumnezeu (v. 20). Sa ne alaturam si noi lor in recunostinta si lauda.

Luca 2:21-38

Pentru Copil s-a facut tot ceea ce prevedea legea Domnului. (Acest nume, Domnul, este repetat de patru ori in versetele 22-24, ca pentru a confirma drepturile divinitatii asupra acestui Copil si implinirea chiar din leagan a voinii lui Dumnezeu cu privire la El.) Jertfa oferita in templu da la iveala saracia lui Iosif si a Mariei (cititi Levitic 12.8). Si de data aceasta, Eliberatorul lui Israel este infatisat nu mai-marilor poporului, ci unor batrani smeriti si evlaviosi, lui Simeon si Anei. Pentru ce motiv le este lor acordata aceasta favoare? Pentru ca ei Il asteptau! Duhul I-a condus pe Simeon in templu si i L-a aratat pe Cel care este „Mangaierea lui Israel“ (v. 25), Mantuirea lui Dumnezeu, Lumina natiunilor si Gloria poporului. Il vede cu ochii lui, Il tine in brate pe acest Copilas si aceasta este de ajuns pentru credinta lui. Ii aduce glorie lui Dumnezeu si apoi vesteste ca Isus va fi piatra de incercare pentru a descoperi starea inimii (Isaia 8.14); si aceasta este El si astazi. La randul ei, Ana, femeie a rugaciunii si a marturiei de credinta, vine si i se alatura in lauda. Neparasind templul, ea a implinit versetul 4 din Psalmul 84. Din plinatatea inimii, ea vorbeste despre El si, in aceasta privinta, ramane pentru noi un prea frumos exemplu!

Luca 2:39-52

Acest pasaj are o importanta deosebita: este, in adevar, singura secventa din copilaria si din tineretea Domnului Isus pe care Dumnezeu gaseste cu cale sa ne-o prezinte. Astfel avem aici, in special pentru tineri si pentru copii, Modelul prin excelenta. El este desavarsit in relatiile Sale cu Tatal ceresc, ale Carui chestiuni (v. 49: „cele ale Tatalui“) au prioritate fata de oricare altele. Ce desavarsit este si in raporturile cu invatatorii din templu: desi infinit mai intelept decat ei toti, El nu ii invata, ci ii asculta si ii intreaba, singura atitudine care se cuvenea varstei Lui! Este desavarsit si in relatiile cu parintii: „le era supus“ , precizeaza versetul 51, pentru a nu se nascoci ideea ca le-a scapat prin nesupunere. El, care avea constienta suveranitatii Sale de Fiu al lui Dumnezeu, S-a plecat intr-o ascultare totala inca de la varsta cea mai tanara, in casa parintilor Lui. Remarcam ravna Copilului Isus in templu si interesul Sau precoce pentru adevarurile divine; nimic altceva nu L-a atras in vestita cetate a Ierusalimului, pe care, probabil, o vizita pentru prima oara. Care este insa pretul cu care noi evaluam prezenta Domnului si invatatura Lui?

Luca 3:1-14

Drumurile de odinioara erau, in general, atat de proaste, incat trebuiau reparate si indreptate de fiecare data cand escorta unei inalte personalitati avea sa treaca pe acolo. Privita din punct de vedere moral, aceasta este lucrarea lui Ioan Botezatorul. In sarcinat sa pregateasca venirea lui Mesia, el i-a avertizat pe iudei ca numai calitatea de fii ai lui Avraam nu era suficienta pentru a-i pune la adapost de manie. Ceea ce Dumnezeu cerea de la ei era pocainta insotita de roade adevarate. Pocainta, sau manie? Aceasta alegere pe care trebuia sa o faca atunci Israel este astazi in dreptul oricarui dintre noi. Persoane din clase sociale diferite i se adreseaza lui Ioan rand pe rand si el are pentru fiecare de spus cate ceva din partea lui Dumnezeu. Astfel, Cuvantul da raspuns fiecaruia, potrivit starii si imprejurarii in care se afla. In urma se prezinta oamenii de razboi. Acestia se asteptau probabil sa fie inrolati sub steagul lui Mesia, intr-o armata care sa scuture jugul roman. Raspunsul lui Ioan pare sa-i fi surprins (v. 14). Sa nu ne gandim ca Domnul are nevoie de noi pentru a implini actiunile Sale de rasunet. Ceea ce El asteapta de la noi este o marturie cinstita, blandete si

multumirea cu situatia in care ne aflam (1 Corinteni 7.24).

Luca 3:15-38

Ioan indemna poporul si predica Evanghelia (v. 18). Mesager credincios, el a vorbit despre Hristos si despre puterea Sa, dupa care este pus deoparte; misiunea sa a fost implinita. Ce frumos exemplu este el pentru noi, cei care dorim sa slujim Domnului! Nu este in puterea noastra sa convertim pe nimeni, orice-ar fi, insa viata si cuvintele noastre trebuie sa-i pregateasca pe cei care ne cunosc, astfel incat sa-L primeasca pe Domnul Isus. Pentru aceasta nu este suficient sa chemam la pocainta; trebuie sa-L prezentam pe Mantuitorul. Deci apare Isus. Prin har, El Se alatura celor din poporul Sau inca de la primii lor pasi pe calea cea buna. Este botezat, Se roaga (fapt mentionat numai de Luca) si, ca raspuns divin, Duhul Sfant coboara peste El; in acelasi timp, vocea Tatalui I se adreseaza Lui personal: „Tu esti Fiul Meu Preaiubit: in Tine Imi gasesc placerea Mea!“ (in Matei 3.17, cuvantul fusese spus pentru cei din jur). Fie ca si noi sa ne putem gasi in El toata placerea noastra! Genealogia Domnului Isus in Evanghelia dupa Luca merge inapoi pana la Adam si pana la Dumnezeu, atestand calitatea Lui de Fiu al Omului in acelasi timp cu cea de Fiu al lui Dumnezeu. Matei 1.1-17 stabilea titlul Lui de Fiu al lui David si al lui Avraam, mostenitor al promisiunilor divine facute lui Israel.

Luca 4:1-15

Domnul a fost ispitit in pustiu, locul unde Israel isi inmultise cartirile si poftele (Psalmul 106.14). Cel dintai atac al vrajmasului este pentru Isus ocazia de a aminti acest adevar fundamental: ca omul are un suflet care cere sa fie hranit si ca singura hrana pentru omul launtric este Cuvantul lui Dumnezeu. Apoi, acestui Om perfect dependent, Satan li ofera toate imparatiile lumii si gloria lor. Cati nu si-au vandut sufletul pentru infinit mai putin! Lumea face parte, intr-adevar, din mostenirea destinata Domnului Isus. Dar, fie ca este vorba de intregul pamant, fie de o simpla bucata de paine, Hristos nu vrea sa le primeasca decat din mana Tatalui Sau (Psalmul 2.8). Atunci Satan insinueaza pentru a doua oara: „Daca esti Fiu al lui Dumnezeu ...“ (v. 3 si 9), ca si cum lucrul acesta era de probat. O asemenea proba ar fi fost exact punerea la indoiala a ceea ce Tatal venise sa-l proclame in mod solemn (cap. 3.22) sau, cu alte cuvinte, aceasta ar fi insemnat chiar ispitirea lui Dumnezeu. Domnul Isus nu ar fi putut fi un model pentru noi daca L-ar fi invins pe diavol in timp ce era imbracat in puterea Lui divina. El insa triumfa prin armele puse la dispozitia omului: o dependentă totală de Dumnezeu, o ascultare deplină față de Cuvant și o încredere nezdruincată în promisiunile Lui.

Luca 4:16-30

Vedem lucrarea Domnului debutand la Nazaret, locul unde fusese crescut. Marturia noastra incepe in caminul nostru, intre cunoscutii nostri. Probabil ca vom avea mai mult curaj pentru a-i evangheliza pe pagani decat avem pentru a lua o pozitie inaintea celor care ne cunosc. In sinagoga, Invatatorul divin citește pasajul din Isaia care îl recomandă ca Mesagerul harului. El proclama captivilor deschiderea inchisorilor (Isaia 61.1 si 42.7). Daca celor din inchisori li s-ar vesti amnistierea si

punerea in libertate, cum ne-am putea oare imagina ca unii sa mai prefere captivitatea; ca altii sa indrazneasca sa se bizuie mai degraba pe nevinovatia lor, asteptand cumva sa fie eliberati pe cale legala; ca multi, din contra, sa spuna: «aceasta nu-i pentru mine, sunt prea vinovat» si, in sfarsit, ca multi sa refuze sa creada vestea gratierii? Sunt atitudini nebunesti, foarte nesigure ... si totusi frecvente la cei care refuza mantuirea. Dar unii dintre cei prinsi de Satan au primit cu bucurie oferta eliberarii. Voi cu care dintre acesti prizonieri va asemanati? Tristul sfarsit al acestui episod ne prezinta in ce fel au raspuns acelor „vesti bune“ locuitorii Nazaretului – exponenti ai intregului popor.

Luca 4:31-44

Dat afara din Nazaret, Domnul Isus Isi continua slujba la Capernaum. El da invataturi si vindeca cu o autoritate care n-ar fi trebuit sa-i uimeasca atat de mult pe oameni (v. 32,36), daca ar fi vrut sa recunoasca in El pe Fiul lui Dumnezeu. In schimb, demonii nu se insala in aceasta privinta. Iacov 2.19 ne declara ca ei „cred si tremura“. Si, in timp ce Domnul Se afla pe pamant, activitatea lor se intensifica pentru a I se impotrivi. El intalnea aceste duhuri necurate pana si in sinagoga, dar nu le permitea sa marturiseasca despre El. Versetele 38 si 39 ne istorisesc despre vindecarea soacrei lui Simon. Isus Se apleaca cu tandrete asupra bolnavei, pentru ca nu de departe Se ocupa El de suferintele noastre. Si cum a folosit aceasta femeie sanatatea pe care tocmai a recapatat-o? Intr-un mod foarte graitor pentru toti: „indata ... ea le slujea“. Desi strain de aceasta lume, Domnul Isus nu era strain de durerile si de necazurile ei. Nici chiar seara nu Si-a intrerupt lucrarea neobosita, iar dimineata a fost iarasi gata sa-Si reia activitatea, pentru ca petrecuse cateva momente deoparte, singur cu Dumnezeu. Iar aceasta dependentă – lucrarea – nu se lasa oprita de multimile care cauta sa-L retina.

Luca 5:1-11

Iata binecunoscuta istorisire a pescuirii minunate ... si a unui eveniment inca mai minunat: convertirea lui Simon. Ce facea acesta in timp ce Invatatorul divin vorbea multimilor de langa El? Spala navoadele murdarite in urma lucrului fara rezultat din timpul noptii precedente. Isus il va obliga sa-L asculte, cerandu-l sa iasa pe lac, pentru ca El sa Se poata adresa din barca poporului strans pe mal ... si in acelasi timp omului de langa El. Apoi Domnul le va vorbi intr-un alt fel lui Simon si tovarasilor lui. Umplandu-le navoadele, El Se va infatisa astfel ca Stapanul universului care porunceste pestilor marii, potrivit Psalmului 8.6,8, si care poate totul acolo unde omul nu poate nimic. Cuprins de teama, convins de pacat in prezenta Domnului, Simon se arunca in genunchi, strigand: „Pleaca de la mine...“ (v. 8). Dar oare pentru a pleca de la el l-a cautat Domnul cel plin de dragoste pe pacatos? Luca este singurul care ne relateaza aceasta intalnire hotaratoare a Domnului cu ucenicul Sau, Petru. Cartea Fapte ne va arata cum Petru, devenit pescar de oameni, va fi mijlocul unei pescuiri minunate, de aproximativ trei mii de suflete (Fapte 2.41).

Luca 5:12-26

Un biet lepros vine la Isus, Caruia ii recunoaste puterea. El este vindecat prin voia dragostei Sale. In versetul 16 ne este dezvaluit inca o data secretul acestui Om desavarsit: viata Lui de rugaciune.

Perfectiunea omului consta in a fi total dependent de Dumnezeu, iar aceasta dependentă isi gaseste expresia in rugaciune. De aceea, Luca ni-L arata de multe ori pe Modelul nostru incomparabil in aceasta atitudine binecuvantata (cap. 3.21; 5.16; 6.12; 9.18,29; 11.1; 22.32,44). Vedem apoi eforturile considerabile depuse de cativa oameni pentru a pune un sarman paralytic in contact cu Isus. Fie ca acest zel si aceasta perseverenta a credintei sa ne serveasca drept incurajare! Si noi ii putem aduce inaintea Domnului (in rugaciune) pe cei a caror convertire ne sta pe inima si sa-i invitam sa ne insoteasca acolo unde El a promis prezenta Sa. In capitolele 4 si 5, pacatul ne este prezentat sub diferite aspecte: ca putere a lui Satan, in cei posedati de demoni (cap. 4.33,41); sub forma mizeriei, in cel lepros; ca o stare de moarte fata de Dumnezeu, in cazul paralyticului. Isus a venit sa raspunda acestor trei caractere: El este Cel care elibereaza, care curata si care-l readuce pe om in deplinatatea facultatilor sale, pentru Dumnezeu.

Luca 5:27-39

Levi (numit si Matei: Matei 9.9) era la slujba sa atunci cand vocea lui Isus il cheama. Pe data el paraseste totul, se scoala si Il urmeaza. Apoi Il primeste la el pe Domnul, impreuna cu vechii lui colegi, carora vrea sa le ofere o ocazie de a-L intalni pe Mesia. (Fie ca si invitatile noastre sa aiba acelasi motiv!) Acesti vamesi (perceptori de taxe) erau urati de ceilalti iudei, pentru ca ei se imbogateau pe seama lor, profitand de stapanirea romana. De aici si indignarea carturarilor si a fariseilor, cand L-au vazut pe Isus impreuna cu ucenicii Lui in tovarasia unor asemenea renegati... Ce multi oameni sunt mai curand dornici sa-i evite pe pacatosi, decat sa evite pacatul! Ca raspuns la cartirile lor, Isus Se face cunoscut ca marele medic al sufletelor. Asa cum doctorul nu se duce la cei sanatosi (sau care se cred asa), tot astfel nici Domnul nu Se ocupa decat de cei care isi recunosc vinovatia. Apoi carturarii si fariseii ridica problema postului. Isus le raspunde ca aceasta marca a intristarii nu se potriveste cat timp El, Mirele, Se afla in mijlocul lor. Iar robia fata de lege si porunci nu se potriveste cu libertatea si bucuria pe care le aduce harul (v. 36,37).

Luca 6:1-19

Domnul Isus venise pentru a introduce o noua ordine, insa Israel considera ca fiind mai bun vechiul regim al legii (comp. cu cap. 5.39). Acesta este omul; el prefera poruncile, pentru ca, implinindu-le intr-o cat de mica masura, se poate mandri cu ele, in timp ce harul il umileste, facandu-l sa se considere pierdut. Pentru acest motiv, iudeii tineau foarte mult la sabat; Domnul insa le da fariseilor doua lectii in legatura cu acest subiect: una din Scripturi si din istoria lui Israel (v. 3,4), iar cealalta din propriul Sau exemplu de dragoste (v. 9,10). Singurul efect asupra inimilor lor a fost insa sa-i faca sa urzeasca planuri pentru a scapa de El. Apoi Invatatorul Isi desemneaza apostolii; dar, mai inainte de a o face, El Se roaga o noapte intrega. Ce importanta avea aceasta alegere pentru lucrarea care trebuia implinita apoi! Domnul Isus cunostea caracterul natural al fiecaruia dintre ucenicii Sai, ce trebuia sa dobandeasca si ce sa lepede fiecare ... ii cunostea, dar ii iubea, asa cum va cunoaste si va iubeasca si pe voi (Ioan 10.14,27). In plus, Cel care stia toate lucrurile a trebuit sa-l ia cu Sine pe tradatorul Iuda. Dar acolo din nou triumfa supunerea Lui deplina: Isus venise sa implineasca Scripturile.

Luca 6:20-38

De cate ori nu ne simtim sufocati de aceste invataturi ale Stapanului... Sa le lasam sa ne patrunda in inimi si in special sa le traim! Cea mai mare parte a acestor cuvinte se regasesc in Matei 5-7; aici insa ele sunt mai personale – nu se spune: „ferice de aceia...“, ci „ferice de voi...“. Versetul 31 constituie un rezumat al indemnurilor adresate „voua, care ascultati“ (v. 27): „Cum voiti sa va faca voua oamenii, faceti-le si voi lor la fel“ (v. 31). Sa ne purtam bine cu semenii nostri, daca vrem sa dam ascultare acestui cuvint! Toate aceste trasaturi de caracter sunt straine de firea noastra orgolioasa, egoista si nerabdatoare. Domnul subliniaza ca ele sunt ale lui Dumnezeu Insi si ca prin ele vom fi recunoscuti ca suntem copiii Tatalui ceresc ... pe pamant (v. 35b, 36). In cer, intr-adevar, nu vom mai avea ocazia de a le manifesta, pentru ca acolo nu vor mai fi nici vrajmasi de iubit, nici nedreptati de indurat, nici necajiti de mangaiat. Avem responsabilitatea si privilegiul ca aici, pe pamant, sa semanam cu Isus, sa reflectam blandetea, dragostea, smerenia si rabdarea acestui Model desavarsit care, cand era batjocorit, nu raspundea cu batjocuri, iar cand era chinuit, nu ameninta (1 Petru 2.21,23).

Luca 6:39-49

Daca un mic corp strain se depune pe lentila unui microscop, atunci prin el nu se mai poate vedea nimic. La noi insa, in mod ciudat, se petrece un fenomen invers: cu cat este mai mare „barna“ pe care o avem in ochi, cu atat vedem mai bine „paiul“ din ochiul fratelui nostru. In versetul 46, Domnul Isus ne pune o intrebare la care trebuie sa reflectam: „Pentru ce Ma chemati: Doamne, Doamne!, si nu faceti ce spun?“. Nu suntem adesea prea usuratici si prea inconsecventi cand pronuntam Numele Domnului Isus in rugaciunile noastre? Nu avem dreptul sa-L numim astfel, daca nu suntem dispusi sa facem voia Lui in toate privintele (1 Ioan 2.4). Multi copii din parinti crestini L-au primit, prin har, pe Isus Hristos ca Mantuitor al lor; dar, daca nu-L recunosc si in autoritatea Lui ca Domn, putem oare spune despre acestia ca s-au intors cu adevarat la El? Adevaratul crestinism consta in a nu mai trai pentru noi insine, ci pentru Acela care a murit pentru noi, in a-l sluji si in a-L astepta (1 Tesaloniceni 1.9,10; 2 Corinteni 5.15). A zidi sperantele „pe pamant“ inseamna a merge spre o mare ruina (v. 49). Cat despre noi, sa mergem cu hotarare la Isus, sa-l ascultam cuvintele si sa le punem in practica (v. 47)!

Luca 7:1-17

Ce nobile sentimente intalnim la centurionul din Capernaum: afectiune puternica pentru un simplu rob; bunavointa fata de Israel; smerenie („nu sunt vrednic...“, declara el; comp. cu v. 4); simtul datoriei si supunere fata de autoritati, capatate in viata militara (v. 8)! Dar nu aceste calitati morale au fost cele pe care le-a admirat Domnul, ci credinta acestui strain. Isus i-o citeaza ca exemplu. Credinta exista numai prin obiectul pe care ea il accepta: aici, atotputernicia Domnului. Cu cat obiectul va fi recunoscut in grandoarea sa, cu atat mai mareata va fi credinta. Fie ca Hristos sa fie mare pentru inima noastra! Apropiindu-Se de Nain, Domnul si multimea care-L insotea intalnesc un alt cortegiu; este unul de inmormantare, ca cele pe care le putem vedea pe strazi (Eclesiastul 12.5b: amintire tragica a faptului ca moartea este plata pacatului). Acesta insa este unul deosebit de trist,

pentru ca era vorba de unicul fiu al unei vaduve. Miscat de mila, Isus mai intai o mangaie pe sarmana mama, apoi atinge sicriul (asa cum il atinsese pe lepros in cap. 5.13, fara a deveni necurat; comp. cu Numeri 19.11). Si iata ca mortul se scoala si incepe sa vorbeasca! Sa nu uitam ca marturia verbala este o dovada necesara a vietii care este in noi (Romani 10.9).

Luca 7:18-35

Din temnita in care il inchisese Irod (cap. 3.20), Ioan Botezatorul trimite la Isus doi dintre ucenicii sai, ca sa se intereseze cu privire la El. Din intrebarea pusa de Ioan se vedeau lamurit indoiala si descurajarea lui. El vestise imparatia si iata ca obtine inchisoarea. Era, intr-adevar, cu putinta ca Isus sa fie „Cel care vine“? Multe persoane, vazand starea actuala a Bisericii, persecutiile la care sunt supusi cei credinciosi in multe tari si indiferenta lumii fata de evanghelie, ajung sa se indoiasca de puterea Domnului si de imparatia Lui. Dar imparatia nu va veni inainte de rapirea Bisericii si de implinirea evenimentelor profetice. Lucrarile lui Isus! – acestea sunt continutul raspunsului la intrebarea celor doi trimisi. Ioan daduse marturie despre Domnul. Acum este randul Domnului ca, inaintea aceleiasi multimi, sa dea marturie despre Ioan. Si El arata cu tristete cum a intampinat „aceasta generatie“ privilegiata (v. 31) slujba precursorului Sau si slujba Sa. Nici chemarile lui Ioan la pocainta, nici vestile bune aduse de Mantuitorul, care ar fi trebuit sa produca bucurie si lauda, nu au gasit ecou in masa poporului, nici la conducatorii acestora.

Luca 7:36-50

Desi mult diferita de cea a lui Levi (cap. 5.29), si Simon fariseul Il invita pe Domnul la masa. Se gandea probabil ca va fi onorat prin aceasta, dar Isus ii va da o lectie a umilintei. Iata ca in casa este introdusa o femeie cunoscuta prin viata ei destrabalata. Ea raspandeste pe picioarele lui Isus, impreuna cu omagiul parfumului ei, multe lacrimi de pocainta. Tocmai aceasta pacatoasa, si nu Simon fariseul, este cea care improspateaza si revigoreaza inima Mantuitorului, pentru ca ea constientizeaza marea datorie pe care o are fata de Dumnezeu si se infatiseaza inaintea lui Isus cu singura atitudine cuvenita: cea a unei inimi zdrobite si smerite (Psalmul 51.17). Inainte de a-i spune acestei femei cuvantul de har pe care ea il astepta, Domnul are sa-i spuna ceva lui Simon, caruia i-a citit gandurile tainice. De cate ori nu am putea auzi numele nostru in locul celui al lui Simon! „Am sa-ti spun ceva“ si tie, – Se adreseaza Mantuitorul unuia dintre noi – care poate te compari cu unii care n-au ca tine o educatie crestina: sa stii ca ceea ce conteaza in ochii Mei este dragostea pentru Mine si dovezile ei! Sa invatam sa estimam mai bine cat de multe ne-au fost iertate, pentru a-L iubi si noi mai infocat pe Mantuitorul nostru!

Luca 8:1-15

Impreuna cu ucenicii, cateva femei devotate Il urmau pe Domnul si „li slujeau din bunurile lor“ (v. 3). Ceea ce ele au facut ele pentru Isus este mentionat dupa ce mai intai se spune ceea ce El a facut pentru ele (v. 2). In versetele 4-15 este prezentata parabola semanatorului si semnificatia ei. Trei lucruri fac pamantul sa fie neroditor: pasarile, imagine a diavolului (v. 12), stanca, imagine a inimii tari, de nepatruns la toate actiunile profunde si durabile, si, de asemenea, spinii, care ne vorbesc

despre lume, cu preocuparile, bogatiile si placerile ei (v. 14). In acelasi timp, cel mai bun pamant trebuie mai intai lucrat. Operatie dureroasa! solul trebuie sfaramat, brazdele intoarse, pentru ca samanta sa poata patrunde si rasari. Asa lucreaza Dumnezeu (deseori prin incercari) in constiintele celor care urmeaza sa primeasca Cuvantul. Insa aceasta lucrare nu se executa pe primele trei terenuri. Este inutil sa ari un drum circulat incontinuu si este imposibil sa ari pe o stanca; in ce priveste spinii, acestia trebuie mai intai scosi, iar lumea are adesea radacini adanc infipte in inima. Sa auda Cuvantul este o caracteristica a tuturor „terenurilor“, dar sa-l primeasca si sa rodeasca cu rabdare este numai a pamantului bun (v. 15).

Luca 8:16-25

Nimanui, dupa ce a aprins o lampa, nu i-ar veni ideea s-o ascunda intr-un vas sau sub pat. Fiind „copii ai luminii“, rostul nostru aici pe pamant este sa facem sa straluceasca, in intunericul acestei lumi, virtutile Aceluia care este lumina (v. 16; Matei 5.14; 1 Petru 2.9). Cu ocazia venirii mamei si a fratilor Sai, Domnul a vorbit inca o data despre „cei care asculta Cuvantul lui Dumnezeu si-l implinesc“ (v. 21; cap. 6.47): numai acestia pot sa ceara ceva in contul relatiei cu El. Atipirea Domnului Isus in corabie ni-L infatiseaza ca un Om ostenit dupa o zi de munca. Dar, peste numai cateva clipe, El porunceste vantului si valurilor, facandu-Se cunoscut ca Dumnezeuul suveran. Cuprinsi de teama, ucenicii au strigat: „Cine este acesta ...?“ (v. 25). De multe ori am auzit si noi aceasta intrebare (cap. 5.21; 7.49). Odinioara, Agur intrebuse: „Cine a adunat vantul in pumnii lui? Cine a legat apele intr-o manta?...“ (Proverbe 30.4). Cel care porunceste „chiar si vanturilor si apeii“ si care Isi descopera puterea inaintea ucenicilor lipsiti de credinta este Fiul lui Dumnezeu, Creatorul. Astazi El are aceeasi putere. In ce fel o vede insa credinta noastra?

Luca 8:26-39

Puterea divina, pe care Domnul Isus tocmai Si-o manifestase potolind furtuna, se afla acum fata-n fata cu o putere infiorator de violenta, cea a lui Satan. O ostire de demoni pusese complet stapanire pe vointa unui nefericit gadarinean. Oamenii au incercat zadarnic sa-l lege cu lanturi si cu fiare, imagine a inutilelor eforturi ale societatii de a infrana patimile. Locuind in morminte, acel posedat de demoni era deja, din punct de vedere moral, mort. Era gol; cu alte cuvinte, era incapabil, ca si Adam, sa-si ascunda de Dumnezeu starea sa. Ce tablou al decaderii morale a creaturii! Dar si ce schimbare, atunci cand Domnul aduce eliberarea (cititi Efeseni 2.1-6)! Oamenii din cetate nu pot decat sa constate. Ei il gasesc pe acest om „sezand la picioarele lui Isus, imbracat si intreg la minte“. Rascumparatul gaseste in sfarsit pace si odihna alaturi de Mantuitorul lui; Dumnezeu il imbraca in neprihanire si ii da intelepciune ca sa-L cunoasca. Dar – ce lucru trist! – prezenta lui Dumnezeu nelinisteste si deranjeaza in primul rand lumea dominata de diavol. Demonizatul vindecat doreste sa-L urmeze pe Isus (comp. cu Filipeni 1.23). Domnul insa ii desemneaza un alt camp de lucru: propria lui casa si cetate, unde trebuie sa istoriseasca tot ce a facut Isus pentru el (Psalmul 66.16).

Luca 8:40-56

lair, un fruntas al sinagogii, a carui unica fiica era pe moarte, Il roaga pe Isus sa vina la el acasa. El nu are atata credinta ca sutasul din capitolul 7, care stia ca si numai un cuvânt al Domnului era suficient pentru a-l vindeca pe robul lui, chiar de la distanta. In timp ce Se afla pe drum, Isus este atins clandestin de aceasta femeie care pana atunci consultase in zadar un mare numar de doctori. Odata cu vindecarea inasa, Domnul vrea sa-i dea siguranta pacii: de aceea si obligatia de a se face cunoscuta. Continuandu-Si drumul impreuna cu tatal nelinistit, Isus are „limba unui invatat“, sustinandu-l cu un cuvânt (v. 50; comp. cu cap. 7.13 si cu Isaia 50.4). Atunci are loc un lucru extraordinar: la chemarea „Domnului vietii“ (Fapte 3.15), fetita se ridica imediat. Isus inasa stie ca ea are acum nevoie de hrana si, cu o atentie plina de tandrete, Se ingrijeste ca aceasta sa-i fie asigurata. Prin aceste doua imprejurari, vedem cum dragostea Domnului se manifesta si dupa izbavire: fata de femeie, pentru a o aduce intr-o relatie personala cu El si a o face sa dea o marturie publica, si fata de fetita, pentru a o hrani si a o intari.

Luca 9:1-17

Domnul Isi trimite apostolii. Puterea si autoritatea pe care El li le da sunt singurele lucruri de care au nevoie pentru drum (v. 3). La intoarcere, cei doisprezece se grabesc sa istoriseasca tot ce au facut (v. 10; comp. cu Fapte 14.27, unde si Pavel si Barnaba au istorisit „tot ce facuse Dumnezeu cu ei“; vezi si Fapte 21.19 si 1 Corinteni 15.10). Atunci Isus ii ia cu El deoparte; multimilor inasa nu le trebuie mult timp sa-i gaseasca, astfel ca, fara nerabdare si fara sa dea vreun semn de oboseala, El Isi reia slujba. Primeste multimile, le vorbeste si le vindeca. Cat despre ucenici, ei ar fi dorit sa-i indeparteze pe toti acei oameni, poate nu vizand interesul multimilor, asa cum pretindeau (v. 12), cat mai degraba pentru a se ingriji de propria lor odihna. Dar Invatatorul, in timp ce Se ocupa de aceste multimi, le da o lectie si alor Sai. Cand a fost constatata insuficienta resurselor lor pentru a hrani aceasta multime, Isus le asigura totul prin propria Lui putere. El ar fi putut sa treaca peste cele cinci paini si peste cei doi pesti, dar, in harul Lui, El ia putinul pe care noi l-l punem la dispozitie si stie sa faca din acesta un mare belsug. Puterea Lui se arata intotdeauna in slabiciunile slujitorilor Sai (2 Corinteni 12.9).

Luca 9:18-36

Multimile Il considerau pe Isus ca un profet, nu ca Hristosul, Fiul lui Dumnezeu (v. 19). De aceea, Domnul le vorbeste despre drumul Sau de respingere si de suferinta, pe care ii invita si pe ai Sai sa-l urmeze. Acest drum cere nu numai renuntarea la unul sau la altul dintre lucruri, ci si lepadarea de eul nostru, de toata vointa proprie. Fata de lume si poftetele ei, crestinii sunt morti (Galateni 6.14), dar ei sunt vii pentru Dumnezeu si pentru cer. Din contra, cei care vor sa-si traiasca viata pe pamant au in fata lor moartea eterna. Miza acestei alegeri capitale este sufletul nostru, care este mai de pret decat intreaga lume. In timp ce le deschide acest dificil drum al crucii, Domnul, pentru a-i incuraja pe ai Sai, doreste sa le arate si unde se sfarseste: in glorie, impreuna cu El. Si care este maretul subiect care-i va intretine acolo sus? Moartea Domnului Isus! El vorbeste despre aceasta cu Moise si cu Ilie, atunci cand nu poate sa o faca cu ucenicii Sai (v. 22; Matei 16.21,22). Dar, oricat de mari ar fi acesti martori ai Vechiului Testament, ei trebuie sa se stearga in fata gloriei Fiului Preaiubit. Legea si profetii iau sfarsit si, de acum inainte, Dumnezeu vorbeste in Fiul. Sa-L ascultam! (v. 35; Evrei 1.2).

Luca 9:37-56

Dupa scena gloriei careia El i-a fost centrul, Isus trebuie acum sa faca fata unei scene cutremuratoare, in care Satan pusese stapanire pe un tanar, iar tatal baiatului era disperat. Eliberarea pe care o aduce preamareste maretia lui Dumnezeu (v. 43). Cate inconsecvente vedem apoi la ucenici: Urmandu-L pe Acela a Carui smerenie de bunavoie L-a condus la cruce, ei erau in acelasi timp preocupati sa stie care va fi cel mai mare intre ei (v. 46)! Ei insisi scosesera demoni in numele Domnului, chiar daca nu reusera intotdeauna aceasta (v. 40), insa il opresc pe un altul sa o faca (v. 49; comp. cu Numeri 11.26-29)! De asemenea, in timp ce Invatatorul lor era pe cale sa implineasca lucrarea pentru mantuirea oamenilor ... si a lor, Iacov si Ioan ar fi vrut sa se coboare focul judecatii peste samaritenii care nu L-au primit! Egoism, gelozie, incapatanare, ranchiuna, dorinta de razbunare: recunoastem tristul duh care – ce dureros! – insufla adesea sarmanele noastre inimi firesti (v. 55). Isus intreprinde acum, condus de o sfanta motivatie, cea din urma calatorie a Sa spre Ierusalim. Cunoscand pe deplin ce Il asteapta acolo, El Isi indreapta fata hotarat (v. 51). Capetenia mantuirii noastre nu Se va abate de la tinta pe care Si-a propus-o in dragostea Lui.

Luca 9:57-10:9

Este usor de afirmat: „Te voi urma oriunde vei merge, Doamne“ (v. 57), insa Isus nu ascunde ce presupune a-L urma (vezi v. 23). Cele mai mari obstacole nu sunt pe cale, ci in inima noastra, iar pentru a ni le descoperi, Domnul examineaza pe rand cele mai tainice unghere ale inimii. Placerea pentru confort (v. 58), anumite conveniente, anumite afectiuni sau obiceiuri (v. 59,61) trec usor inaintea ascultarii pe care I-o datoram lui Hristos si ne conduc apoi, in mod inevitabil, la regrete, la priviri inapoi si poate, in final, chiar la o umiltoare renuntare. In capitolul 10, Isus pune deoparte saptezeci de lucratori carora El Insusi le da avant in secerisul Sau. Le da instructiuni si ii trimite „ca pe niste miei in mijlocul lupilor“ (v. 3), ei fiind chemati sa manifeste blandetea si smerenia Celui care era Mielul in mijlocul acelorasi lupi. Astazi, ca si atunci, sunt putini lucratori. Sa strigam de aceea in rugaciune catre Domnul marelui seceris (2 Tesaloniceni 3.1)! El Se va ingriji sa aleaga, sa pregateasca si sa trimita noi slujitori; totusi, pentru a putea cere aceasta cu ravna si cu dreptate, trebuie sa fii gata sa accepti a fi trimis tu insuti.

Luca 10:10-24

Isus Se adreseaza cu solemnitate cetatilor in care daduse invatatura si facuse asa de multe minuni, accentuand marea responsabilitate a locuitorilor lor. Ce ar putea spune El astazi despre atat de multi tineri crescuti in familii crestine, care sunt atat de privilegiati, dar care sunt si mult mai responsabili decat ceilalti? Cei saptezeci se intorc toti cu bucurie, iar faptul ca au izgonit demonii L-a dus pe Domnul cu gandul la clipa cand insusi Satan va fi izgonit din cer si aruncat pe pamant (Apocalipsa 12.7). Isus insa ii invita pe ucenici sa se bucure pentru un alt motiv, anume ca cerul, curatit de prezenta lui Satan, va deveni locuinta lor. De acum, numele lor sunt scrise acolo. La randul Sau, Domnul Se bucura si Se minuneaza nu de puterea exercitata, ci de planurile Dumnezeului dragostei. I-a facut placere Tatalui sa Se faca cunoscut prin Fiul. Si, spre deosebire de ceea ce noi le

spunem de obicei copiilor: «cand vei fi mare, vei intelege aceasta sau aceea», o asemenea descoperire a fost facuta tocmai pruncilor si acelora care se aseamana lor prin smerenie si prin simplitatea credintei. Indeplinim noi aceste conditii?

Luca 10:25-42

Intrebat de un invatator al legii, Isus Se adreseaza constiintei interlocutorului Sau. Acesta, pentru a se eschiva, vrea sa restranga sfera definita prin cuvantul „aproape“. Domnul il invata ca acest „aproape“ este in primul rand El, Isus (v. 36,37) si ca, prin exemplul Lui, un rascumparat devine aproapele tuturor oamenilor. In nenorocitul dezbracat si lasat aproape mort il recunoastem pe pacatosul pierdut si neputincios; in preot si levit recunoastem desertaciunea religiei; iar in samariteanul milostiv Il recunoastem pe Mantuitorul care S-a aplecat asupra nenorocirii noastre si care ne-a salvat de la o soarta tragica si disperata. Hanul ne face sa ne gandim la Adunare, unde cel salvat va primi ingrijirile cuvenite, iar hangiul este Duhul Sfânt care asigura aceste ingrijiri prin Cuvant si rugaciune (cei doi lei), subiectul versetelor 38-42 si al capitolului 11.1-13. Prin urmare, Domnul nu i-a mai spus: „Fa aceasta (legea) si vei trai“ (v. 28), ci: „du-te si fa si tu la fel“ (v. 37).Scena urmatoare se desfasoara intr-o casa prietena. Isus este acolo primit, slujit, ascultat si iubit. Pentru ca slujirea Martei ii absorbise cu totul gandurile, ea va trebui mustrata pentru aceasta; insa inima Mariei deschisa pentru Cuvantul Lui va bucura inima Domnului (1 Samuel 15.22).

Luca 11:1-20

Ucenicii sunt copleșiti de locul pe care-l ocupa rugaciunea in viata Stapanului lor. Sa facem si noi ce au facut ei: sa-l cerem Domnului sa ne invete sa ne rugam. Rugaciunea este oare recitarea unor fraze invatate pe dinafara? Parabola cu cei doi prieteni ne invata, din contra, ca trebuie sa ne exprimam fiecare cerere intr-un mod clar si precis: „Prietene, imprumuta-mi trei paini ...“ (v. 5). Poate fi vorba de o nevoie spirituala care deodata se face simtita, izbind la usa inimii noastre (v. 6)? Sa nu ne grabim sa o respingem; dimpotriva, sa o tratam ca pe un prieten venit de pe drum (v. 6). Chiar n-avem nimic sa-i oferim? Atunci sa ne indreptam spre Prietenul divin, fara teama ca-L vom deranja. In dragostea Lui, Dumnezeu gaseste placere sa le raspunda copiilor Sai si nu-i insala niciodata. Dimpotriva, daca in nestiinta si in lipsa noastra de intelepciune l-am cerut „o piatra“, El a stiut sa schimbe cererea noastra si sa ne dea „daruri bune“.Pana sa-L fi intalnit pe Domnul Isus, omul este pentru Dumnezeu tot atat de mut ca demonizatul din versetul 14. Salvat prin Hristos, primind, la convertirea sa, darul Duhul Sfânt (comp. cu v. 13), el poate apoi sa-si inalte glasul in lauda si in rugaciune. Sa fructificam si noi intr-un mod tot mai imbelsugat acest privilegiu!

Luca 11:21-36

Numai puterea Domnului Isus, a Celui care l-a invins pe „omul cel tare“, ne poate izbavi de raul care se afla in noi; altfel, o patima izgonita va fi inevitabil inlocuita de o alta. Inima noastra se aseamana cu casa din versetul 25. Este inutil sa fie maturata si impodobita, daca in ea nu locuieste si nu stapaneste o noua gazda, Isus.Binecuvantarea – repeta Domnul – nu depinde nici de relatiile de familie (v. 27,28, comp. cu capitolul 8.21), nici de privilegiile unei generatii. Ea este fagaduita celor

care asculta si pazesc Cuvantul lui Dumnezeu. In versetul 33 este reluata invatatura din capitolul 8.16. Banita, ca masura de capacitate, este un simbol al comertului si al afacerilor, iar patul este un simbol al somnului si al lenei. Desi sunt opuse una alteia, ambele (si afacerile si lenea) pot sufoca flacara palida a marturiei noastre. In Matei 5.15, lumina trebuia sa lumineze „tuturor celor din casa“, pe cand aici ea este aprinsa „pentru ca cei care intra – vizitatorii – sa vada lumina“. Ochiul rau (v. 34) este cel prin care patrund in noi intunecimile pacatului. Atentie la directia pe care o iau uneori privirile noastre (Iov 31.1), cand se indreapta spre o literatura care ne poate intina inimile si care ne poate tulbura gandurile (2 Corinteni 7.1)!

Luca 11:37-54

Pentru a doua oara, Isus Se afla invitat la masa unui fariseu (comp. cu cap. 7.36). Si aici gazda isi permite sa critice ceva cu privire la El. Atunci Cel care cunoaste inimile denunta cu vehementa rautatea si ipocrizia clasei responsabile din popor. Luand o infatisare pioasa inaintea oamenilor, fariseii si invatatorii legii ascund inuntrul lor coruptie si moarte, ca un mormant peste care pasesti fara sa vezi ce este in el. Cine ar fi indraznit vreodata sa vorbeasca atat de aspru unuia care l-a invitat la el? Dar, dupa marturia fariseilor insisi, Isus era adevarat si nu-l pasa de nimeni si nu privea la infatisarea oamenilor (Matei 22.16). Ce exemplu pentru noi, cei care stim atat de bine, prin cuvinte placute (dar adesea atat de putin sincere), sa ne menajam reputatia! Sub pretextul amabilitatii isi fac simtite prezenta, de fapt, aceasta falsitate si acest formalism pe care Isus le condamna la farisei. Neputand sa-L contrazica pe Domnul, vrajmasii cauta sa-L gaseasca vreo vina. Cateva expresii din Psalmul 119 ne fac cunoscute rugaciunile Lui atunci cand suferea in fata unei astfel de impotriviri (v. 98,110,150...).

Luca 12:1-12

Ipocrizia care-i caracteriza pe farisei putea deveni, sub o alta forma, un pericol si pentru ucenici. Cei care-L urmeaza pe Isus pot cauta sa ascunda lumii relatia lor cu El. De aceea, in prezenta multimilor, Domnul ii incurajeaza pe ai Sai sa-L recunoasca deschis inaintea oamenilor, fara sa se teama de consecinte. Stim, intr-adevar, ce prigoana grozava ii astepta pe ucenici si pe crestinii din primele secole. Cu tandrete, Domnul ii pregateste pe prietenii Sai (v. 4) pentru acele zile grele si le indreapta gandurile spre Tatal ceresc. Este cu putinta ca Dumnezeu care Se ocupa de o vrabie de o valoare infima sa nu Se ingrijeasca de copiii Sai aflati in incercare? In plus, ei nu trebuia sa se framante pentru marturia pe care aveau s-o dea; Duhul Sfant le dicta cuvintele pe care urma sa le spuna. Astazi, in tarile noastre, cei credinciosi nu mai sunt nici persecutati, nici omorati. Dar, daca isi manifesta credinta, ei au parte de aceeasi ura si de acelasi dispret al lumii, intotdeauna greu de suportat. De aceea, aceste indemnuri si promisiunile care le insotesc sunt la fel de actuale si pentru noi. Sa cerem Domnului sa ne dea mai mult curaj pentru a vesti Numele Sau.

Luca 12:13-31

Cineva din multime face apel la Domnul pentru o problema de mostenire, iar El, profitand de aceasta ocazie, dezvaluie care este radacina acestor contestatii: lacomia. „Pentru ca iubirea de bani este o

radacina a tot felul de rele“ (1 Timotei 6.10). Parabola omului bogat ale carui granare au ajuns neincapatoare ilustreaza aceasta pasiune pentru a strange. Celor care acumuleaza si-si fac calcule si proiecte pe termen lung le place sa se numeasca prevazatori, dar ce fac ei denota tocmai cea mai mare lipsa de prevedere, pentru ca ei neglijeaza si insala ceea ce au cel mai de pret: sufletul. In nebunia lui, bogatul crezuse ca-si poate multumi sufletul oferindu-i „multe bunatati“ (v. 19). Dar sufletul nepieritor are nevoie de un alt fel de hrana. Da, nebun este numele pe care Dumnezeu il da acestui om (comp. cu Ieremia 17.11) si pe cate morminte nu ar putea fi inscriptionat un astfel de epitaf (Psalmul 52.7)! In antiteza cu aceasta, Domnul Isus ii invata pe ai Sai ca adevarata prevedere consta in a-ti pune increderea in Dumnezeu. Orice stanjeneala cu privire la nevoile noastre de zi cu zi este rezolvata prin afirmatia: „Tatal vostru stie ca aveti nevoie de ele“ (v. 30). Daca punem pe primul plan imparatia Lui si interesele Lui, El Se va ingriji in totalitate de ale noastre.

Luca 12:32-48

Bogatul din parabola stransese comori pentru el insusi (v. 21) si a pierdut totul, inclusiv sufletul. Domnul le dezvaluie acum ucenicilor cum se pot strange comori fara niciun risc: dand milostenie si impartindu-si bunurile, pentru ca, in felul acesta, fac o depunere sigura la banca din cer (v. 33, comp. cu cap. 18.22). Atunci inima se va atasa de aceasta comoara cereasca si va astepta cu si mai mult dor venirea Domnului (cititi 1 Petru 1.4). Domnul Isus Se va intoarce. Are aceasta speranta consecinte practice in viata noastra, in sensul ca ne desprinde de o lume pe care o vom parasii, ne curata „dupa cum El este curat“ (1 Ioan 3.3), ne face plini de ravna in lucrarea pentru alte suflete si ne umple inima de bucurie? Sa ne gandim si la bucuria scumpului nostru Mantuitor, ale Carui afectiuni vor fi la culme. El Insusi va gasi placere sa-i primeasca si sa-i slujeasca pe aceia care L-au slujit si care L-au asteptat pe pamant (v. 37). Atunci „ispravnicul credincios si intelept“ isi va primi rasplata, iar robul care n-a facut voia stapanului sau, desi o cunostea (v. 47; Iacov 4.17), isi va primi pedeapsa grozava. „Oricui i s-a dat mult i se va cere mult ...“ (v. 48). Sa incercam sa ne facem fiecare socoteala cu privire la tot ce am primit si sa tragem concluzia.

Luca 12:49-13:5

Pana la „botezul“ mortii Sale, Isus a avut sufletul stramtorat, iar pentru ca dragostea Lui sa se poata exprima din plin si sa aiba ecou in inima oamenilor, El a trebuit sa sufere crucea. Venirea Lui constituie o punere la incercare. In sanul familiilor, altadata unite in faradelege, El va fi primit de unii si respins de altii. Si cate case nu sunt asemenea celei descrise aici (v. 52,53)! Apoi, cu o dragoste autentica pentru sufletele lor, Domnul Se adreseaza din nou iudeilor „fatarnici“... (v. 56). Sa nu ne mire duritatea pe care o imbraca uneori cuvintele Sale. Ea este impusa de duritatea inimii omului. Trebuie un ciocan de fier pentru a sfarama stanca (Ieremia 23.29). Israel atrasese asupra sa mania lui Dumnezeu, care devenise „impotrivorul“ sau (v. 58). Dumnezeu era atunci in Hristos, oferind poporului Sau impacarea, dar ei au refuzat s-o primeasca si sa distinga semnele care prevesteau judecata (v. 56). Si astazi Dumnezeu ofera fiecarui om impacarea, inainte de momentul cand El nu va mai putea fi intalnit decat ca Judecatorul neinduplecat (2 Corinteni 5.19). In capitolul 13.1-5, Isus evoca doua evenimente grave, recent petrecute, servindu-Se de ele pentru a-si indemna auditoriul la pocainta. Sa invatam si noi sa nu pierdem nicio ocazie de a-i avertiza pe cei din jurul nostru.

Luca 13:6-21

Istoria lui Israel relatata prin smochinul neroditor este in acelasi timp istoria intregii umanitati. Dumnezeu a tot incercat sa scoata ceva bun de la faptura Sa. Dar ce trist este sa vedem cum omul carnal, in pofida pretentiilor lui religioase (frunze frumoase), este incapabil sa aduca cel mai mic rod pentru Dumnezeu! El ocupa deci intr-un mod inutil pamantul si trebuie sa fie judecat! Continuandu-Si slujba de har, Isus vindeca o sarmana femeie infirma. Ea era garbova, asa cum riscam sa fim si noi din punct de vedere spiritual atunci cand ne indreptam privirile spre lucrurile de pe pamant sau cand ne incapatanam sa purtam poverile pe care Domnul doreste sa le duca in locul nostru. El insa „ii ridica pe cei incovoaiati“ (Psalmul 146.8) si vrea sa ne faca „sa umblam cu capul ridicat“ (Levitic 26.13). Din nou o minune facuta in zi de sabbat le serveste drept pretext adversarilor Sai ipocriti. Raspunsul Sau insa ii umple de rusine, amintindu-le de indatoririle dragostei fata de o sora de-a lor, fiica a lui Avraam. Cele doua scurte parabole care urmeaza descriu marea dezvoltare vizibila pe care era chemat s-o atinga crestinismul pe pamant. Copacul cel mare al crestinatatii va avea in final aceeaasi soarta cu cea a smochinului lui Israel (v. 9).

Luca 13:22-35

Niciodata nu-L vedem pe Domnul satisfacand curiozitatea. Cand a fost intrebat daca sunt putini la numar cei alesi, El foloseste prilejul pentru a Se adresa constiintei, spunand ca pentru fiecare: Nu purtati grija de altii; faceti in asa fel incat voi insiva sa faceti parte din acel numar. Cu siguranta, poarta este stramta, dar imparatia este atat de mare, incat ii primeste pe toti cei care acum doresc sa intre. Iar daca nu vrei sa intri pe aceasta poarta ingusta (v. 24), tu nu vei avea in fata ta mai tarziu decat o usa inchisa (v. 25). Poate fi ceva mai cumplit decat acest batut la usa sfasietor, acest strigat zadarnic si acest raspuns infiorator: „Nu va stiu de unde sunteti“ (v. 25)? Poate unii vor striga: „Este o eroare! Eu am totusi parinti credinciosi, am mers regulat la adunare, mi-am citit Biblia si am cantat cantari!“ Domnul insa nu-i va primi in cerul Lui decat pe aceia care aici, pe pamant, L-au primit in inima lor. Isus adreseaza aceste cuvinte aspre in special natiunii lui Israel. In timp ce Irod, „vulpea“ cea cruda si vicleana, facea ravagii intre „puii“ lui Israel, adevaratul lor Imparat ii cautase ca sa-i stranga (v. 34). Ei insa nu L-au vrut nici pe El, nici harul Sau, iar acum Domnul gloriei, parasind casa, „casa Sa“, in care nu a fost primit (v. 35; Ioan 1.11), Isi urmeaza drumul spre cruce.

Luca 14:1-14

Din nou Il gasim pe Domnul la un fariseu. El este si de data aceasta tinta relei-vointe, fiind pandit (v. 1) pentru a fi prins incalcand sabbatul. Isus insa vindeca un om bolnav de ascita si, ca in capitolul 13.15, le inchide gura potrivnicilor Sai. Apoi este randul Lui sa-i observe (v. 7). Ochiul Sau, caruia nimic nu-i scapa, vede cursa celor mai multi asezati in jurul mesei. Asa este in lume – cursa ca fiecare sa obtina cat mai multe onoruri si sa ia cele mai bune bucati! Pentru noi, crestinii, locul de la urma este insa intotdeauna cel in care vom fi cei mai fericiti, pentru ca in acela Il vom intalni pe Isus! Nu avem nevoie, intr-adevar, sa ne intrebam incepand cu ce loc a facut Domnul aceste observatii, pentru ca fariseul nu parea sa fi fost dispus catusi de putin sa-I ofere un loc „mai sus“. Pe langa lectia pentru comeseni, Isus are o lectie si pentru gazda. Daca pe cei dintai i-a invatat cum

sa-si aleaga locurile, pe stapanul casei il invata cum sa-si aleaga invitatii. Domnul doreste intotdeauna sa ne faca sa ne examinam motivul care ne determina sa actionam. Este oare asteptarea de a trage foloase si de a ne face o reputatie buna? Sau dragostea care se satisface din devotament pentru El?

Luca 14:15-35

Toti cei invitati la aceasta cina mare se intrec in a gasi scuze cat mai neplauzibile. Se duce oare cineva sa vada un ogor abia dupa ce l-a cumparat? Sau incearca cineva puterea boilor doar dupa ce i-a cumparat? Iar cat despre cel care tocmai se casatorea, acesta putea sa-si aduca tanara sotie la sarbatoare. Refuzand invitatia, ei nu numai ca au pierdut sarbatoarea, dar l-au jignit pe stapanul casei. La marea cina a harului Sau, Dumnezeu a invitat mai intai poporul iudeu, apoi, dupa ce acestia l-au refuzat, i-a invitat pe toti aceia care nu-si puteau ascunde saracia, infirmitatea si mizeria. Si asemenea fiinte vor umple cerul Sau (comp. v. 21b cu v. 13). Inca au mai ramas locuri libere ... al vostru, daca nu l-ati ocupat deja. Versetul 26 ne arata simplu ca, daca cineva era impiedicat sa devina ucenicul lui Hristos, inclusiv de parintii lui, atunci acel obstacol trebuia mai degraba uratat. Trebuie intai sa vii la El (v. 26), apoi dupa El (v. 27). Vrajmasul insa este deosebit de periculos. Este o nebunie ca cineva sa se puna la drum fara sa fi socotit mai intai costul: iar acesta este mare, pentru ca este vorba de a renunta la „tot ce are“ (v. 33). Daca cineva poarta crucea, nu se mai poate incarca si cu alte bagaje; castigul insa este incomparabil: este Hristos Insusi (Filipeni 3.8).

Luca 15:1-10

Cele trei parabole din acest capitol formeaza un ansamblu minunat. Ele ne prezinta aici atat conditia celui pacatos, sub trei aspecte: cel al oii, al drahmei si al copilului, toate trei pierdute, cat si mantuirea sa, ca o implinire a dragostei deopotriva a Fiului (Pastorul cel bun), a Duhului Sfânt (femeia sarguincioasa) si a Tatalui. Pastorul cel tandru nu numai ca-si cauta oaia „pana o va gasi“ (v. 4; comp. cu v. 8b), ci apoi o si pune pe umerii Sai, pentru a o duce acasa. Asa cum aceasta drahma are pe ea chipul suveranului care a emis-o, omul are chipul Celui care l-a creat. Dar, odata pierdut, cum mai poate fi el folosit? El a devenit nefolositor (Romani 3.12). Atunci Duhul Sfânt, aprinzand lumina, se pune pe lucru cu sarguinta si ne gaseste in intunericul si in tarana unde am cazut. Fiecare parabola mentioneaza bucuria proprietarului legitim, o bucurie pe care acesta cauta s-o impartaseasca. Bucuria lui Dumnezeu intalneste un ecou al ingerilor; ii auzim pe acestia cantand in momentele creatiei (Iov 38.7), apoi chiar de la nasterea Mantuitorului (cap. 2.13), iar veselia umple si cerul „pentru un singur pacatos care se pocaieste“. Atat de mare este in ochii Dumnezeului dragostei pretul unui suflet!

Luca 15:11-32

Un prim tablou ni-l prezinta pe acest tanar care isi considera tatal un obstacol in calea fericirii sale si care pleaca, departe de prezenta sa, risipind nebuneste tot ceea ce a primit de la el. Urmatoarea scena ni-l infatiseaza in „tara indepartata“, in cea mai adanca decadere, parasit de toti. Nu si-a recunoscut fiecare dintre noi propria istorie in aceste imagini? Fie ca si istoria noastra sa se incheie

ca si cea a tanarului acesta! Apasat de saracie, risipitorul „si-a venit in fire“ (v. 17) si, amintindu-si de belsugul casei parintesti, se ridica si face cale-ntoarsa ... Este si un al treilea tablou, dominat de graba tatalui de a-i iesi in intampinare cu bratele deschise si cu sarutari; marturisirii i-a urmat iertarea deplina si, in locul zdrentelor cu care venise, fiul a primit „haina cea mai buna“ (v. 22). Drag prieten care-ti recunosti mizeria morala, aceasta istorisire te invata care sunt cu privire la tine intentiile inimii lui Dumnezeu. Nu te teme sa mergi la El! Vei fi primit in acelasi fel cu acest fiu. Dar ce lucru trist ca tatal n-a putut sa-si impartaseasca complet bucuria! Fiul cel mare, care nu ezitase sa petreaca cu prietenii lui in timp ce fratele lui era pierdut, refuza acum sa ia parte la sarbatoare. Acest fiu este o imagine a poporului iudeu inchistat in legalism, dar si a celor care se indreptatesc singuri si a caror inima este inchisa fata de harul lui Dumnezeu.

Luca 16:1-13

Ne uimeste acest stapan care l-a aprobat pe administratorul necinstit, asa cum ne uimeste si concluzia Domnului: „Faceti-va prieteni prin bogatia nedreptatii ...“ (v. 9). Dar chiar acest cuvânt, „nedreptate“, ofera cheia parabolei. Nimic nu-i apartine omului in lumea aceasta. Bogatiile pe care pretindem ca le posedam sunt, in realitate, toate ale lui Dumnezeu; sunt deci „bogatii nedrepte“. Pus pe pamant ca administrator, omul s-a purtat ca un hot. El a folosit in interesul lui, pentru a-si satisface poftele, tocmai lucrurile pe care Dumnezeu i le daduse pentru a-l sluji Lui. Totusi, el inca mai poate sa se pocaiasca si sa foloseasca pentru altii bunurile pe care Proprietarul divin i le-a incredintat. Administratorul din capitolul 12.42 fusese credincios si chibzuit; cel de aici, desi necredincios, lucreaza totusi cu chibzuinta, fapt recunoscut de stapanul lui. Daca oamenii din lume se arata atat de prevazatori, n-ar trebui noi, care suntem „fiii luminii“, sa ne gandim mai mult la adevaratele bogatii (v. 11; cap. 12.33)? Versetul 13 ne aminteste ca nu avem doua inimi: una pentru Hristos si alta pentru Mamona si pentru lucrurile lumii. Pe cine vrem noi sa iubim si cui dorim sa-i slujim? (1 Imparati 18.21).

Luca 16:14-31

Isus le declara acestor farisei avari ca Dumnezeu le cunoaste inima si ca ii judeca altfel decat oamenii. Cele mai mari lucrari, cele mai spectaculoase reusite si cele mai puternice ambitii pamantesti sunt inscrise sub cumplita apreciere pe care o face versetul 15: „o uraciune inaintea lui Dumnezeu“. Cate rasturnari de situatii vom vedea pe lumea cealalta! Domnul da un exemplu tulburator. Acest bogat era, cu siguranta, un administrator necredincios. Desi il avea pe aproapele lui la usa, totusi folosea pentru sine, in lux si egoism, ceea ce-i daduse Dumnezeu sa administreze pe pamant. Acelasi eveniment survine insa si pentru bogat si pentru sarac: este moartea; mai devreme sau mai tarziu, fiecare o intalnim. Si aceasta relatare, facuta de Cel care nu poate sa minta, ne arata ca istoria noastra nu se sfarseste doar pentru atat. Ea mai are inca un capitol incheiat, din care Domnul, intorcand o clipa pagina, ne ingaduie sa citim cateva randuri. Ce descoperim noi din acest dincolo, cu privire la care atatia oameni se intreaba infiorati? Un loc de fericire si un loc de chin! Atunci va fi imposibil sa treci dintr-un loc in altul, prea tarziu pentru a crede si de asemenea prea tarziu pentru a vesti evanghelia. „Iata, acum este ziua mantuirii“ (2 Corinteni 6.2).

Luca 17:1-19

Este normal ca lumea in care domneste raul sa fie plina de scandaluri si de prilejuri de cadere; dar, cand un crestin ajunge sa fie o capcana pentru un altul mai slab decat el, acest lucru este infinit mai trist ... si mai solemn. Cel care iarta (cap. 7.48) ne invata aici cum trebuie sa iertam (v. 3,4). Oricum, apostolii simt ca, pentru a actiona conform acestor principii ale harului, ei au nevoie de mai multa credinta si de aceea o cer de la Domnul. El le raspunde ca o alta virtute este indispensabila: ascultarea, pentru ca numai cunoscand si implinind voia lui Dumnezeu vom putea sa ne bizuim pe El. Intr-adevar, credinta nu se desparte de ascultare si nici ascultarea de smerenie. „Robi nevrednici“: aceasta trebuie sa gandim despre noi insine, pentru ca Dumnezeu poate lucra si fara noi; iar daca Se foloseste de noi, aceasta este pur har din partea Sa. Domnul insa nu gandeste asa despre cei care sunt prietenii Lui (comp. v. 7,8 cu cap. 12.37; Ioan 15.15). Zece leprosi, intalnindu-L pe Isus, isi ridica glasul spre El si sunt vindecati. Unul singur insa, un samaritean, tine sa-l multumeasca Mantuitorului sau. Tot astfel, din marea masa a crestinatatii, printre toti cei care sunt salvati, numai un mic numar stie sa „se intoarca inapoi“ pentru a se inchina inaintea Domnului. Faci si tu parte dintre acestia?

Luca 17:20-37

Contrar oricarei logici, fariseii se preocupa de momentul cand va veni imparatia lui Dumnezeu, ... in timp ce refuza sa-L recunoasca si sa-L primeasca pe Imparatul care Se gaseste in mijlocul lor (v. 21). Imparatia lui Dumnezeu, amintita deseori in Evanghelia dupa Luca, este sfera sau teritoriul in care drepturile lui Dumnezeu sunt recunoscute. Ea cuprinde in primul rand cerul – si din acest motiv gasim, in special in Evanghelia dupa Matei, expresia de „imparatia cerurilor“ – dar ea trebuia sa se intinda si peste Israel si peste pamant. Imparatul insa, pentru a-Si pune la incercare supusii, vine intre ei sub o infatisare smerita, fara sa izbeasca privirile: „nu ... in mod vazut“ (v. 20); si, venind in felul acesta, El a fost respins. Care este rezultatul? Faptul ca imparatia nu mai exista decat sub forma ei cereasca! Ea se va stabili, desigur, pe pamant, intr-un moment care va veni, dar prin judecati. Acestea vor fi neasteptate si cumplite. Potopul si nimicirea fulgeratoare a Sodomei sunt ilustrari solemne ale acestui fapt (iar v. 27-30 ar putea caracteriza la fel de bine si epoca actuala). Totodata exista si un alt teritoriu, in care drepturile morale ale Domnului sunt recunoscute inca de acum: sunt inimile celor care-l apartin. Drag prieten, este si inima ta o „provincie“ a imparatiei lui Dumnezeu?

Luca 18:1-17

Parabola cu vaduva si cu judecatorul nedrept ne incurajeaza sa ne rugam cu perseverenta (Romani 12.12b; Coloseni 4.2). Intr-adevar, daca un om rau sfarseste prin a se lasa induplecat, cu atat mai mult va interveni Dumnezeul dragostei pentru a-i scapa pe „alesii Sai“! Uneori El zaboveste sa o faca, pentru ca fructul pe care-l asteapta nu este copt, dar sa nu uitam ca El Insusi uzeaza de rabdare (sau de amanare) doar constrans, cata vreme dragostea din inima Lui Il impulsioneaza sa actioneze in graba (v. 7b). Va veni un timp, cel al necazului celui mare, cand acest pasaj va prinde intrea sa forta pentru alesii din poporul iudeu. Fariseul cel plin de sine, care prezinta inaintea lui

Dumnezeu propria dreptate, si vamesul care se tine deoparte, profund convins de pacat, sunt, din punct de vedere moral, descendenti ai lui Cain si ai lui Abel (dar acesta din urma se stia indreptatit). Singurul titlu care ne da dreptul sa ne apropiem de Dumnezeu este acela de pacatos. Este umilitor pentru om sa fie nevoit sa lase deoparte atat lucrarile lui (v. 11), cat si rationamentele lui, intelepciunea lui, experienta lui. Dar adevarurile divine ale imparatiei nu pot fi insusite decat prin credinta curata, simpla, careia increderea copilasului ne ofera o imagine atat de miscatoare. Va gasi Domnul in noi o asemenea credinta atunci cand va veni? (v. 8).

Luca 18:18-34

In fata acestui mai-mare al poporului, aparent inzestrat cu cele mai nobile calitati, toti in afara de Isus nu s-ar fi dat inapoi de la a spune: iata-l pe unul care-mi face cinste, un ucenic distins, pe care trebuie sa caut sa-l retin. Dumnezeu insa priveste la inima (1 Samuel 16.7) si Domnul tocmai o va cerceta pe a acestui om. „Ce trebuie sa fac?“ (v. 18) a fost intrebarea sa. Pe acest teren, Isus nu poate decat sa-i aminteasca de lege. Dar pentru ce ar fi furat el, cata vreme era bogat? Pentru ce ar fi ucis sau ar fi depus marturie mincinoasa, cat timp avea de pastrat o reputatie buna? Pentru ce si-ar fi lipsit parintii de a-i onora, de vreme ce-i lasasera, probabil, o frumoasa mostenire? De fapt, el incalca cea dintai porunca, pentru ca facuse din bogatiile sale dumnezeul lui (Exod 20.3). Tristetea acestui om, care din punct de vedere omenesc avea totul pentru a fi fericit: pozitie sociala, avere imensa si tinerete pentru a se bucura de ea, arata celor care tanjesc dupa astfel de avantaje ca nimic din toate acestea nu dau fericirea. Dimpotriva, daca inima se leaga de ele, acestea il impiedica sa-L urmeze pe Isus si sa aiba parte de viata vesnica. El Insusi a mers sa implineasca lucrarea care ne permite accesul acolo. Versetele 32 si 33 ne spun prin fiecare expresie a lor, daca meditam la ele: asa a suferit Isus pentru mine.

Luca 18:35-19:10

Vizita Domnului Isus la Ierihon este, probabil, unica ocazie data acestor doi oameni de a-L intalni. In pofida obstacolelor, ei au stiut sa nu se lipseasca de ea (comp. cu cap. 16.16). Sa ne gandim la acest orb; el nu-L poate vedea pe Mantuitorul care trece si, in plus, multimea cauta sa-l faca sa taca; cu toate acestea, el striga si mai tare si primeste raspuns pentru credinta lui. Cat despre Zacheu, mica lui statura si aceeasi multime care se imbulzeste in jurul lui Isus il impiedica sa-L vada. Atunci alearga pentru a depasi convoiul si, fara sa-i pese de ce vor spune unii, se suie intr-un pom. Si el invinge piedicile si ce rasplata primeste! Ne putem inchipui cat de surprins si de bucuros a fost sa se auda chemat pe nume si invitat sa coboare degraba pentru a-L primi pe Domnul in propria lui casa. Drag prieten, acum Isus trece din nou pe langa tine, aducand mantuirea (v. 9). Nu te lasa oprit nici de neputintele tale firesti, nici de formele unei false religii care, asemenea acestei multimi, te impiedica sa-L vezi pe Isus asa cum este, nici, cu atat mai mult, de teama parerii altora. Stapanul te cheama pe nume: „Astazi trebuie sa raman“ in inima ta. Il vei lasa sa treaca mai departe?

Luca 19:11-28

Aceasta parabola ne prezinta deopotriiva respingerea Domnului Isus ca Imparat (v. 14) si responsabilitatea alor Sai in timpul absentei Sale. In parabola talantilor din Matei 25, fiecare rob primise o suma diferita, dupa cum hotarase stapanul in suveranitatea lui, iar rasplata era aceeaasi. Aici, dimpotriiva, fiecarui rob ii este incredintata cate o mina (moneda de argint), in timp ce rasplata este proportionala cu lucrarea. Fiecarui credincios, Dumnezeu ii daruieste aceeaasi mantuire, acelasi Cuvant, acelasi Duh, fara a mai vorbi de variatele haruri impartite la fiecare. Ca raspuns, nu toti au aceeaasi ravna sa valorifice aceste daruri spre gloria Stapanului lor absent, pentru ca secretul slujirii este dragostea probata pentru Cel pe care-L slujim. Cu cat este mai mare dragostea, cu atat mai mare este devotamentul. Pentru ca isi ura stapanul, considerandu-l prea aspru si prea nedrept, cel de-al treilea rob nu a lucrat pentru el. Acesta ii reprezinta pe toti asa-zisii crestini de la care Dumnezeu va lua ceea ce pareau sa aiba (v. 26). Ce regretabil este insa cand chiar adevaratii copii ai lui Dumnezeu, primind darurile, refuza totusi sa slujeasca, lipsindu-L pe Domnul si, in final, pe ei insisi de roadele de care s-ar fi putut bucura impreuna cu El!

Luca 19:29-48

Calatoria Domnului se apropie de tinta ei: aceasta cetate a Ierusalimului spre care, inca din capitolul 9.51, Isi indreptase fata hotarat, stiind ce-L astepta acolo. Totusi, pentru un scurt moment, ucenicii gandesc ca Imparatia Lui se va arata imediat (comp. cu v. 11). Isus Isi arata suveranitatea cerand magarusul (oare nu sunt si in viata noastra atatea lucruri despre care am putea auzi spunandu-se: „Domnul are nevoie de el“ – v. 34?). Imparatul Isi face intrarea triumfala in cetate aclamat de multime si de ucenici. Dar, in contrast cu aceasta bucurie, fariseii isi arata indiferenta dusmanoasa (v. 39). Intr-adevar, pana si pietrele aveau sa fie mai ascultatoare in fata actiunilor puterii divine decat inima impietrita a nefericitului popor iudeu. Vazand cetatea, Isus plange pentru ea. El stie care aveau sa fie tragicele consecinte ale orbirii ei. El vede deja legiunile lui Titus, patruzeci de ani mai tarziu, asediind cetatea vinovata (comp. cu Isaia 29.3,6). Scene indescriptibile, de masacru si de distrugere, li trec prin fata ochilor. Apoi, intrand in cetate si in templu, El observa, nicidecum cu mai putina durere, afacerile care umplu templul si, cu o energie sfanta, Se angajeaza sa le puna capat (comp. cu Ezechiel 8.6).

Luca 20:1-18

Daca fariseii ar fi fost de fata la botezul facut de Ioan, atunci n-ar mai fi avut nevoie sa-L intrebe pe Domnul cu ce autoritate facea „acestea“ (vezi cap. 7.30). Dumnezeu Il desemnase acolo in mod solemn pe Fiul Sau preaiubit si-L imbracase cu putere pentru slujba Sa (cap. 3.22). De altfel, tot ceea ce Isus facea sau vorbea nu ne arata oare cu claritate ca Tatal era Cel care Il trimisese? (Ioan 12.49,50). Domnul le da acestor oameni de rea-credinta inca o ocazie de a se recunoaste in parabola viticultorilor celor rai. Refuzand sa-L dea lui Dumnezeu rodul ascultarii, Israel i-a dispretuit, i-a batut si uneori i-a ucis pe mesagerii si pe profetii Lui (2 Cronici 36.15), iar cand dragostea lui Dumnezeu li L-a trimis pe propriul Sau Fiu, ei nu s-au sfiit sa-L scoata „afara din vie“ si sa-L omoare (v. 15). Domnul insa enumera consecintele cumplite ale acestei ultime crime: Dumnezeu va face sa piara acest popor rau. El va incredinta altora (luati dintre natiuni) grija de a purta roade pentru El. De asemenea, daca din templul pamantesc nu va mai ramane piatra pe piatra (cap. 19.44; 21.5,6),

Hristos, „piatra pe care au lepadat-o ziditorii“ (v. 17; Psalmul 118.22), prin inviere, va deveni temelie pretioasa a casei spirituale si ceresti, care este Adunarea (cititi 1 Petru 2.4...).

Luca 20:19-40

La intrebarea perfida pe care o pun aceste „iscoade“, Isus raspunde, ca de obicei, adresandu-Se constiintei: Trebuie sa dam fiecaruia ce i se cuvine si, in primul rand, lui Dumnezeu sa-I dam ascultare si cinste (Romani 13.7). Cat despre saducheii, Domnul le demonstreaza realitatea invierii in mod simplu, prin titlul pe care Dumnezeu Si-I da: „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac si Dumnezeul lui Iacov“ (v. 37; Exod 3.6). Atunci cand Domnul (Iahve) ii vorbea in felul acesta lui Moise, patriarhii de mult nu mai erau pe pamant. Insa El Se proclama intotdeauna ca fiind Dumnezeul lor. Pentru El, ei erau inca vii si trebuiau sa invieze. Acesti oameni ai credintei se atasasera de „lucrurile promise“ dincolo de viata prezenta si aratasera ca le asteptau plini de siguranta. „De aceea – se accentueaza – lui Dumnezeu nu-I este rusine ... sa Se numeasca Dumnezeul lor“ (Evrei 11.13-16). Iubiti credinciosi, sa aratam si noi in jur, prin practica, faptul ca avem o speranta vie! Fariseii si saducheii sunt exponentii a doua tendinte religioase care au existat in toate timpurile: pe de o parte formalismul legalist, atasat de traditii, iar pe de alta parte, opusa acesteia, rationalismul (sau modernismul) care pune la indoiala Cuvantul si adevarurile lui fundamentale.

Luca 20:41-21:9

Mergand alaturi de bogati si de saraci, de invatati si de ignoranti, de lingusitori si de impotriviitori, Isus, in intelegerea Sa desavarsita, discerne motivatiile si sentimentele tuturor si ia fata de fiecare atitudinea care corespunde starii sale. El demasca falsitatea conducatorilor poporului in acelasi timp cu lacomia lor si ii pune in garda pe cei care ar fi putut fi inselati de ei. El gaseste placere sa sublinieze, in contrast, devotamentul uneia dintre aceste vaduve sarace care era victima rapacitatii carturarilor. Aruncand in vistieria templului ultimele ei resurse, ea se abandona in intregime lui Dumnezeu, dovedind ca nu depindea decat de El (1 Timotei 5.5; comp. cu 2 Corinteni 8.1-5). Domnul tine mai putin cont de ceea ce da fiecare, decat de ceea ce pastreaza pentru sine. El nu face socotelile in felul nostru (v. 3) si aceasta poate fi o incurajare pentru cei care nu pot da mult (2 Corinteni 8.12). Cati banuti nu vor deveni o avere pentru vistieria cerului (comp. cu 12.33 si cu 18.22)! Unii sunt incantati de frumoasele pietre si ornamente ale templului. Insa si in aceasta privinta, Isus judeca intr-un mod diferit. El cunoaste interiorul acestui templu si il compara cu „o pestera de talhari“ (cap. 19.46). Apoi afirma care va fi soarta acestor lucruri pe care oamenii le admira (v. 6).

Luca 21:10-24

Inca din capitolul 17, Isus ii prevenise pe ucenici cu privire la pedepsele neasteptate care pandeau Israelul si lumea, din cauza respingerii Sale. In mijlocul unui popor condamnat insa, Domnul a stiut intotdeauna sa-i deosebeasca pe cei care-l apartin. Ca si in capitolul 12, El ii avertizeaza si ii incurajeaza mai dinainte cu privire la aceste timpuri grele (comp. v. 14,15 cu cap. 12.11,12). „Prin rabdarea voastra va veti castiga sufletele“ (v. 19). Acest indemn ne priveste pe toti. „Fiti deci

indelung-rabdatori, fratilor ...“, ne recomanda Iacov, „pentru ca venirea Domnului este aproape“ (Iacov 5.7,8). Dumnezeu este rabadator (cap. 18.7) si doreste ca si copiii Lui sa aiba aceleasi trasaturi de caracter. Versetele 20 si 21 descriu ad-litteram, intr-un mod anticipat, distrugerea Ierusalimului de catre romani, care urma sa aiba loc in anul saptezeci. Dupa ce vor fi impresurat o prima data cetatea, armatele atacatoare ridica asediul, aparent fara niciun motiv, si pleaca inspre nord. Atunci crestinii, amintindu-si de cuvintele Domnului, profita de acest ragaz pentru a parasi cetatea in graba, inainte ca legiunile romane sa revina ca s-o cotopeasca. Versetul 24 corespunde perioadei care urmeaza; ea dureaza de doua mii de ani.

Luca 21:25-38

Incepand cu versetul 25, semnele anuntate se refera la evenimente inca apartinand viitorului. Vor fi vremuri cumplite. Lucrurile cele mai stabile vor fi bulversate, la fel si sufletele oamenilor. Deja teama planeaza asupra lumii. Oamenii gandesc sa se salveze sapandu-si adaposturi (Apocalipsa 6.15...). Dar, pentru credinciosii acestor timpuri, eliberarea (numita „rascumpararea“ in v. 28) va veni de sus. Aceasta va fi intoarcerea Domnului in glorie; in ce ne priveste, noi, credinciosii de astazi, asteptam venirea Sa pe nori. Ce promisiune sigura! „Cerurile si pamantul vor trece“, dar cuvintele Lui „nicidecum nu vor trece“ (v. 33). De regula nu consideram imbuibarea cu mancare (v. 34) ca fiind un pacat foarte grav. Cu toate acestea, ea este pusa alaturi de betie, pentru ca duce la „impoavararea inimii“. Ea cultiva egoismul; uitam de nevoile celor din jur (comp. cu cap. 16.19). Bucuria de a-L astepta pe Domnul dispare dintr-o inima impovarata (v. 34b); o invadeaza grijile vietii. Din acest motiv, epistolele asociaza deseori indemnul „sa fim treji“ cu „sa veghem“ (1 Tesaloniceni 5.6,7; 1 Petru 1.13; 4.7; 5.8). Aici Insusi Domnul este Cel care ne recomanda: „Fiti atenti la voi insiva, ... vegheati deci, rugandu-va in orice timp“ (v. 34,36).

Luca 22:1-23

Capeteniile poporului sunt incurcate in realizarea planurilor lor criminale, deoarece stiu ca multimea gaseste placere in a-L asculta pe Isus (cap. 19.48). Dar Satan le vine in ajutor. El si-a pregatit instrumentul: Iuda, iar acum intra in el, substituind vointa nefericitului ucenic care, in curand, va ajunge sa-si incheie groaznicul drum. Cand este vorba sa celebreze Pastele – si Cina, astazi – nimic nu este lasat la initiativa ucenicilor. Isus le cere sa faca pregatiri, dar El asteapta si sa fie intrebata, pentru a le descoperi unde trebuia sa aiba loc. Cati crestini, in loc sa puna aceasta intrebare Domnului, au ales ei singuri locul lor pentru strangere! Cu toate acestea, totul este atat de simplu: ei nu trebuiau decat sa mearga dupa omul care ducea ulciorul cu apa, simbol al Duhului Sfant prezentand Cuvantul. Camera mare asternuta gata sugereaza ca este loc pentru toti cei credinciosi acolo unde Se afla Domnul Isus. „Am dorit mult ...“, le spune El alor Sai atunci cand a sosit ceasul. Cata dragoste! Domnul le vorbea nu despre o favoare pe care le-a facut-o El lor, ci despre o nevoie a propriei Sale inimi, «ca si cum cineva, inainte de a-si parasi familia, doreste sa mai aiba cu ea inca o strangere de ramas-bun» (J.N.D.).

Luca 22:24-38

Este cea din urma stare de vorba a Invatatorului cu ucenicii Sai. Dar ce fac ei in timpul acestui sfant moment? Isi disputau intaietatea: „care dintre ei sa fie considerat a fi mai mare“! Cu cata rabdare si cu cata blandete ii mostra Domnul! Pentru o ultima data El le aminteste (de asemenea si noua) ca a fi mare inseamna a-i sluji pe altii. Aceasta El Insusi n-a incetat sa faca (comp. v. 27 cu cap. 12.37). Si nu numai ca nu le-a adresat niciun repros, ci chiar a gasit placere in a recunoaste devotamentul si credinciosia lor: „voi sunteti aceia care ati ramas mereu cu Mine in incercarile Mele“ (v. 28). Totusi, pentru ucenicii cei subrezi mai erau ispite care riscau sa le rastoarne credinta. Atunci Isus le descopera in ce fel ii slujeste si ii va sluji de atunci incolo pe ai Sai: mijlocind pentru ei inainte sa vina incercarea si sustinandu-i in timp ce trec prin incercare (Ioan 17.9,11,15). Cat timp fusese cu ei, n-au avut nevoie de nimic; El Se ingrijise de toate si ii protejase. Acum, cand urma sa-i paraseasca, le venea randul sa lupte pe socoteala lor – dar nu cu armele carnii (v. 38; 2 Corinteni 10.4), nici „impotriva carnii si sangelui“ (Efeseni 6.12). La acest ceas se apropie Satan, adversarul inspaimantator (1 Petru 5.8).

Luca 22:39-53

Aceasta relatare solemnă a scenei din Ghetsimani prezintă detalii pe care numai Luca ni le reda. Acolo îl vedem pe Isus în genunchi, în versetul 41; un inger I se arată ca să-L întarească, în versetul 43. Era neliniștea luptei și știm ce inamic avea de înfruntat. Lupta a fost atât de crâncenă, încât, la un moment dat, „sudarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge“ (v. 44). Dar tocmai această neliniște arată perfecțiunea Lui – pentru că raul adesea impresionează prea puțin inimile noastre impietrite, în timp ce, pentru Omul sfânt prin excelență, gândul de a purta păcatul nu putea decât să-L facă să Se înfioare și să Se îngrozească. Apoi Isus vine la ucenicii Sai, pe care îi găsește dormind. Copleșiți de somn pe munte în prezența gloriei Sale (9.32), la fel sunt și aici, în fața suferințelor Sale! El îi învățase să ceară „nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de rău“ (cap. 11.4; Matei 6.13). De s-ar fi rugat ei așa în ceasul când se apropia Satan...! Iată-l pe Iuda și gloata care-l însoțeste. Este minunat să vedem cum Domnul, Cel care cu câteva clipe înainte traversase cea mai aprigă luptă, arată acum înaintea oamenilor o răbdare, un har și un calm desăvârșite (v. 51).

Luca 22:54-71

Sarmanul Petru! În timp ce Isus Se ruga, Petru dormea; în timp ce El Se lasă luat și purtat „ca un miel blând dus la înjunghiere“ (Ieremia 11.19; Isaia 53.7), Petru lovea cu sabia; în timp ce Domnul mărturisea adevărul înaintea oamenilor, Petru rostea minciuna și de trei ori se lepada de El! Se așezase în curte în tovarășia celor care veniseră să-L aresteze pe Invatatorul său și care vorbeau împotriva Lui (Psalmul 69.12 și Psalmul 1.1b). Cum ar fi putut el să dea mărturie de pe o asemenea poziție? O simplă privire a Domnului zdrobeste inima bietului ucenic cu mult mai mult decât ar fi putut-o face reproșurile. O, ce privire! Ea patrunde în conștiința lui și începe acolo o lucrare de restaurare. Această tagaduire, atât de dureroasă pentru Domnul, se adaugă peste toate insultele primite (v. 63-65). Oamenii rai înaintea cărora S-a aflat au fost și ei siliți să recunoască faptul că „Fiul Omului“ (v. 69) este în același timp „Fiul lui Dumnezeu“ (v. 70). Iată pentru ce Isus poate să le răspundă: „voi ziceti că Eu sunt“; și, de asemenea, iată pentru ce ei sunt infinit mai vinovați, condamându-L după astfel de cuvinte!

Luca 23:1-12

Unanimitatea impotriva lui Isus se face cu usurinta. Mai-marii poporului se ridica toti impreuna pentru a-L conduce la Pilat, singurul care are dreptul sa-L condamne la moarte. De ce isi acuza ei prizonierul? De pervertire adusa natiunii, cu alte cuvinte, de deturnare spre rau – cand El nu a cautat nimic altceva decat sa aduca inima poporului la Dumnezeu. De interzicere a da tribut Cezarului – cand, dimpotriva, El spusese: „dati deci Cezarului cele ale Cezarului ...“ (cap. 20.25). Dar aceste minciuni nu au asupra lui Pilat efectul pe care il asteptau iudeii. In dezorientarea sa, guvernatorul cauta un mijloc de a se sustrage. Il trimite pe Isus la Irod, cel care incearca in privinta Sa un amestec de teama (cap. 9.7), de ura (cap. 13.31) si de curiozitate (v. 8). Cand insa nu ii este satisfacuta curiozitatea, acest om sus-pus isi descopera toata josnicia morala: batjocoreste cu placere un prizonier fara aparare, despre care auzise ca facuse atatea minuni ale dragostei. Apoi Irod, deceptionat, Il trimite inapoi la Pilat. Privindu-L pe Cel purtat astfel, batjocorit si dispretuit, inimile noastre se bucura gandindu-se la clipa cand El va aparea in glorie si cand fiecare va trebui sa recunoasca, spre gloria lui Dumnezeu Tatal, ca El este Domn (Isaia 53.3; Filipeni 2.11).

Luca 23:13-32

Mai incurcat ca oricand, Pilat aduna preotii, mai-marii si poporul si afirma in fata lor, in trei randuri, ca el n-a gasit in Isus nimic vrednic de moarte. Dar insistenta lui de a-L elibera nu face altceva decat sa intarate poporul sa ceara rastignirea Lui. O multime se arata cu usurinta lasa si cruda, pentru ca, sub anonim, omul da frau liber celor mai josnice porniri, si aceasta cu atat mai mult cand este impinsa de conducatorii ei. In final, strigatele lor au biruit si, in schimbul eliberarii ucigasului Baraba, ei obtin ca Isus sa fie „lasat in voia lor“ (v. 25), pentru ca, pentru Pilat, om fara scrupule, viata unui om are mai putin pret decat favoarea popularitatii. Printre cei care insotesc Condamnatul nevinovat, multi sunt cuprinsi de mila si plang. Emotia insa nu este o dovada a lucrarii lui Dumnezeu in inima, pentru ca, altfel, acele femei s-ar fi plans pe ele inele si ar fi plans si cetatea criminala, asa cum facuse Isus in capitolul 19.41. Multi sunt emotionati de viata minunata a Domnului Isus si indignati de nedreptatile pe care le-a suferit El, fara sa se gandeasca la pacatele lor si la faptul ca si ei personal sunt raspunzatori de moartea Lui (Isaia 53.6).

Luca 23:33-49

Isus este condus pe acest sinistru deal al Capatanii, unde este crucificat intre doi talhari. „Tata, iarta-i ...“, acesta este raspunsul sublim la tot raul pe care l-I fac oamenii (comp. cu cap. 6.27). Daca ei se pocaiesc, atunci crima lor – cea mai odioasa din istoria omenirii – va fi ispasita prin chiar moartea Lui. La cruce, unde sunt prezenti toti, de la conducatori (v. 35) pana la cei mai nenorociti raufacatori (v. 39), intreaga rautate a inimii omenesti se descopera cu nerusinare: priviri sfidatoare, ocari, provocari, injurii grosolane... Dar iata ca un dialog minunat se angajeaza intre Mantuitorul rastignit si celalalt talhar, convins de pacat (v. 41). Luminat de Dumnezeu, el vede in Omul dispretuit si incununat cu spini, care va muri alaturi de el, o jertfa sfanta si un imparat slavit (v. 42). Si primeste o promisiune de nepretuit (v. 43). Astfel, chiar de pe cruce, Domnul gusta deja un prim rod al chinurilor sufletului Sau. Dupa ultimele trei ceasuri de intuneric de nepatruns, Isus regaseste relatii

intrerupte in timpul cat tocmai a fost parasit. Si, cu seninatate deplina, Isi incredinteaza duhul in mainile Tatalui Sau. Moartea Celui drept este ocazia celei din urma marturii pe care Dumnezeu o face sa fie adusa prin centurionul roman (v. 47).

Luca 23:50-24:12

Interventia lui Iosif din Arimateea ne arata ca harul atinsese, in acest om, pe de o parte, pe unul dintre cei bogati, pusi atat de des in discutie de catre Luca (vezi cap. 18.24; Matei 27.57), si, pe de alta parte, pe unul dintre fruntasii poporului. Acest ucenic a fost special pregatit in vederea serviciului pe care-l implineste acum: cel de a inmormanta trupul Domnului (cf. Isaia 53.9). Duhul ni le prezinta apoi pe aceste femei devotate despre care este repetat ca Il insotiseră pe Isus din Galileea (v. 49,55). Ele s-au tinut strans la Golgota; apoi, cu mai multa dragoste decat pricepere, au pregatit miresme pentru a-l unge trupul; de asemenea le vedem ducandu-se la mormant in dimineata celei dintai zile a saptamanii si avand in acel loc o intalnire minunata. Doi ingeri sunt acolo pentru a le anunta ca pregatirile lor sunt fara rost: Cel pe care ele Il cauta nu mai este in mormant; a inviat. Experienta crestina a multor copii ai lui Dumnezeu nu merge mai departe de cruce. Intrebarea uimitoare de la sfarsitul versetului 5 ar putea fi lor adresata. Dragi prieteni, sa ne bucuram! Isus nu este numai un Mantuitor mort pe cruce pentru pacatele noastre. El este „viu in vecii vecilor“ (Apocalipsa 1.18). Si noi traim impreuna cu El (Ioan 14.19)!

Luca 24:13-35

Doi ucenici merg tristi pe drumul spre Emaus. Dupa ce si-au pierdut speranta pamanteasca intr-un Mesia pentru Israel, se intorc acum la campurile si la treburile lor (Marcu 16.12). Misteriosul strain care li Se alatura le va schimba insa complet firul gandirii. El incepe prin a se mira de lipsa lor de pricepere si de necredinta lor (v. 25). Acestea doua merg adesea impreuna. Si de cate ori nestiinta noastra nu rezulta din faptul ca noi nu ne incredem (Evrei 11.3)! Apoi Domnul le deschide Scripturile acestor doi insotitori de drum si le dezvaluie in ele „cele despre El“ (v. 27). Sa nu uitam niciodata aceasta: cheia Vechiului Testament si in special a profetiilor consta in a-L cauta in ele pe Isus! Remarcati cum Domnul Se lasa retinut de cei care au nevoie de El: „a intrat ca sa ramana“ cu acesti doi ucenici (v. 29). De-am putea avea si noi aceasta experienta! Si mai ales atunci cand suntem descurajati si cand imprejurarile au luat o intorsatura nedorita de noi, sa invatam in prezenta Lui sa le acceptam asa cum sunt. Incurajarea pe care ne-o dau Scripturile (Romani 15.4: „incurajarea Scripturilor“) ne va indrepta apoi gandurile spre un Mantuitor viu si ne va face inimile sa arda.

Luca 24:36-53

Domnul ar fi putut sa Se inalte la cer in momentul invierii Sale. Dar dorea sa-i intalneasca din nou pe iubiti Sai ucenici (Ioan 16.22); voia sa le dea o dovada nu numai a faptului ca era viu, ci si ca a ramas Om pentru totdeauna, acelasi Isus pe care Il cunoscusera, Il urmasera si-L slujiseră aici, jos. Dragi copii ai lui Dumnezeu, Acela pe care-L vedem in cer nu este numai „un duh“ (v. 37), nici numai un „strain“ (v. 18) pentru inimile noastre. Este Isus al Evangheliilor, Fiul Omului, cum ni L-a prezentat

Luca, Mantuitorul cel tandru, pe care vom fi invatat inca pe pamant sa-L cunoastem si sa-L iubim. „Trebuie“, „trebuia“, „nu trebuia?“ (v. 7,26,44,46). Tot planul lui Dumnezeu trebuia sa se implineasca prin suferintele lui Hristos, dar si prin gloriile Sale. Domnul Isus alege ca Betania sa fie locul din care El ii va parasii pe ai Sai. El ii asaza astfel, in chip simbolic, pentru timpul absentei Sale, pe un nou teren, in afara sistemului iudaic (v. 50): terenul vietii celei noi si al comuniunii (Ioan 12.1). Cel din urma cuvint al Domnului este o promisiune (v. 49), iar cel din urma gest al Sau, o binecuvantare (v. 50). El a plecat, dar inima alor Sai este plina de atunci incoace de bucurie si de lauda. Ca obiecte ale aceleiasi iubiri, sa-L celebram si noi pe Dumnezeuul nostru, pe Tatal nostru, si ne vom bucura intr-un Mantuitor desavarsit.

clickbible.org